

Arrest

nr. 45 945 van 5 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat F. LANDUYT, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 februari 2005 en heeft zich op 7 februari 2005 vluchteling verklaard. Op 26 oktober 2005 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat België niet verantwoordelijke is voor de behandeling van de asielaanvraag (alias Zahid Muhamad) die aan de Slovaakse autoriteiten toekomt.

1.2. Verzoeker (met X) werd op 28 oktober 2009 vanuit Dublin (Ierland) overgedragen aan de Belgische autoriteiten en hij verklaarde zich dezelfde dag vluchteling. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 maart 2010. Verzoeker wijzigde zijn volledige naam naar Zadran Noor Jan op 24 november 2009.

1.3. Op 30 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 31 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Poghtai in het district Urgun in de provincie Paktika. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U verhuisde toen u ongeveer zes maanden oud was naar Ghazni waar u tot aan uw vertrek naar Miramshah in Pakistan in 1991, woonde. Tot 2002 verbleef u in Pakistan waarna u terugkeerde naar Paktika. U werkte van maart 2003 tot april 2004 bij het nationale leger in een kamp van de Amerikanen in Uruzgan. U was in Uruzgan gekazerneerd en ging één keer per maand enkele dagen naar uw huis in Paktika. Eind 2003 vielen de taliban bij u thuis binnen, ze doorzochten uw huis op zoek naar u. In april 2004 besloot u om verschillende redenen om uw activiteiten voor het leger stop te zetten. U vond dat dit werk u en uw familie in gevaar bracht en u was niet akkoord met de manier waarop de Amerikanen omgingen met onschuldige mensen. In juni 2004 begon u te werken voor de Khost Challenger Road Company. U heeft hier niet langer dan één maand gewerkt doordat u terug problemen kreeg met de taliban. Ze zijn een tweede keer bij u thuis langs gekomen en vonden foto's van u samen met Amerikanen tijdens een nieuwjaarsfeest. U was die dag op uw werk, maar uw vader was wel thuis. Hij werd lastig gevallen door de taliban. U vreest niet enkel de taliban, maar ook de autoriteiten. Bewoners van uw wijk hebben immers een klacht ingediend bij de autoriteiten waarin u beschuldigd wordt van spionage voor de Amerikanen. Er zouden tijdens een bombardement onschuldige mensen om het leven gekomen zijn doordat u informatie aan de Amerikanen zou gegeven hebben. In augustus 2004 bent u uit Afghanistan vertrokken. U heeft eerst ongeveer 3 maanden in Slowakije verbleven waar u 2 maanden in het ziekenhuis lag wegens TBC en 1 maand in een gesloten centrum verbleef. Op 5 februari 2005 kwam u België binnen waar u op 7 februari 2005 onder de naam Zadvan Alamgir, geboren op 3 maart 1980 te Charikar een eerste keer asiel aanvraag. Gezien uw vingerafdrukken reeds op 14 september 2004 en op 11 december 2004 in Slowakije waren genomen onder de naam Zahid Muhammad, werd er beslist om overname te vragen naar Slowakije. Dit zag u echter niet zitten, waarop u besloot om België te verlaten alvorens u gerepatrieerd kon worden. U was van plan om naar Ierland te gaan, maar bleef gedurende anderhalf jaar in het tentenkamp in Calais alvorens naar Ierland te gaan waar u 2,5 jaar verbleef. U heeft er naar eigen zeggen geen asiel aangevraagd en verbleef bij een vriend. U was ziek en wachtte tot uw medische toestand beter was, dan bent u zich gaan aangeven en werd u gerepatrieerd naar België waar u een tweede maal asiel aanvraag op 28 oktober 2009 onder de naam Jan Noor, geboren op 21 maart 1985 te Paktika. Op 24 november 2009 wijzigde u uw volledige naam naar Zadran Noor Jan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een werkkaart van Khost Challenger Road and Construction Company (KCRCC) voor, een contract van KCRCC, een aanbevelingsbrief van de Deh Rawod firebase, een aanbevelingsbrief van de special forces te Deh Rawod (Uruzgan), kopies van de taskara's van uw vader en grootvader, en van hun grondeigendomsdocumenten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u door het afleggen van steeds wijzigende verklaringen omtrent uw identiteit en herkomst geen duidelijkheid schept over uw persoon, afkomst en profiel. U blijkt in België een eerste asielaanvraag te hebben ingediend onder de naam Zadvan Alamgir, geboren op 3/3/1980 te Charikar (provincie Parwan) (zie administratieve dossier). Toen bleek dat overname zou worden gevraagd aan Slowakije omdat uw vingerafdrukken daar eerder waren genomen (in het kader van een asielaanvraag) werd een weigeringsbeslissing genomen aangezien Slowakije verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. U keerde echter niet naar Slowakije terug en reisde in plaats daarvan naar Frankrijk en vervolgens naar Ierland (CGVS 8/03/2010 p. 5, 10). U blijkt vervolgens in België een tweede asielaanvraag te hebben ingediend onder de volgende identiteit: Jan Noor, geboren op 21 maart 1985 te Paktika (verklaring DVZ 9/11/2009). Tijdens de tweede verklaring afgenomen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vervulde u uw naam tot Zadran Noor Jan (verklaring DVZ 24/11/2009). U gaf aldus een compleet andere identiteit op als tijdens uw eerste asielaanvraag. U verklaarde op het CGVS dezelfde familienaam te hebben behouden, u verzond enkel een voornaam (CGVS 8/03/2010 p. 2). U gaat dus voorbij aan de vaststelling dat u ook een andere geboortedatum en volledige andere geboorteplaats opgaf. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat u in Slowakije gekend bent onder nog een andere naam, namelijk

Muhammad Zaid. U schept aldus bewust verwarring over uw identiteit en regio van herkomst. Dat u steeds een andere identiteit opgeeft telkens u een nieuwe asielprocedure start doet ernstig twijfelen aan de oprechtheid van uw nood aan bescherming, en doet vermoeden dat u om andere redenen van het ene naar het andere Europese land reist. U stelt trouwens geen asiel te hebben aangevraagd in Ierland, terwijl het tegendeel blijkt uit de informatie in het administratieve dossier. Hieruit blijkt eveneens dat u ook in Slowakije twee asielaanvragen had ingediend.

Verder heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u effectief als soldaat voor het nationale leger gewerkt heeft, en wegens spionageactiviteiten vervolgd te worden door zowel taliban als de Afghaanse autoriteiten. Zo blijft u op diverse simpele vragen het antwoord schuldig, u weet bijvoorbeeld niet meer wie uw overste was, bij die vraag haalt u een kopie van uw documenten uit en moet u de naam Chris Novello aflezen (CGVS p.8). U weet eveneens niet welke rang deze persoon had, u vermoedt dat hij een 'dagarman' is (CGVS p.8). U kon niet uitleggen wat de Engelstalige term hiervoor was. Het is toch op zijn minst merkwaardig dat u de naam en de rang van uw overste, voor wie u geruime tijd gediend heeft, niet weet. U kunt zelfs niet zeggen of deze persoon een hoge of een lage rang had, u vermoedt "ergens in het midden" (CGVS p.8). Evenmin weet u het antwoord op de vraag aan hoeveel mensen deze persoon leiding gaf, dit kon volgens u variëren van honderd tot een paar duizend mensen (CGVS p.8). Ook op de vraag wie er direct boven u stond, geeft u een vaag en ontwijkend antwoord. U verklaart dat dit constant gewisseld werd en dat er geen rangen waren, behalve de generaal (CGVS p.8). U voegt hieraan toe dat het afhankelijk was van de kwaliteiten en talenten die een soldaat had. Als iemand getalenteerd was, werd die aan het hoofd van de groep gezet (CGVS p.9). Op de vraag hoe u deze leidinggevendenden dan kon herkennen, antwoordt u dat ze werden voorgesteld en een nummer op hun schouder hadden (CGVS p.9). U geeft aldus een zeer vage beschrijving van de structuur van het Afghaanse leger waarin u toen dienst deed. U verklaarde dat u steeds met Kalasjnikovs werkte, en alhoewel u wist dat er verschillende modellen bestonden wist u toch niet met welk type u werkte (CGVS p.9).

U verklaarde verder dat u in Uruzgan tewerkgesteld werd en dat u naar daar vanuit Urgun in Paktika met de helikopter gevlogen werd wanneer u maandelijks verlof kreeg. Deze vlucht duurde volgens u een halfuur tot 40 minuten (CGVS p.5). Nochtans bedraagt die afstand een kleine 400 km in vogelvlucht en blijkt uit de informatie op het CGVS dat de helikopters die frequent in Afghanistan gebruikt worden dergelijke afstand niet kunnen afleggen in deze tijd. Zo heeft een Apache helikopter een kruissnelheid van 222 km/u en een topsnelheid van 360 km/u, ook de Chinook of de Cougar helikopters die eveneens frequent gebruikt worden in Afghanistan halen die snelheid niet, een Chinook helikopter haalt een topsnelheid van 315 km/u en heeft een beperkt vliegbereik van slechts 280km, een Cougar haalt een topsnelheid van 325 km/u en een kruissnelheid van 260 km/u waardoor het dus weinig waarschijnlijk lijkt dat u slechts in 40 min dergelijke afstand zou kunnen afleggen. Deze vage en foutieve verklaringen maken uw profiel als gewezen soldaat voor het Afghaanse nationale leger weinig geloofwaardig. Uw problemen met taliban die u viseerden omwille van uw steun aan het Amerikaanse leger, en de verdenking van spionage die nadien op u rustte maakte u evenmin geloofwaardig. U bleef trouwens ook over deze beschuldiging vaag: er werd persoonlijk tegen u klacht ingediend en tegen andere mensen. Bij de vraag wie die anderen waren stelde u enkel mensen uit andere districten die ook met de Amerikanen samenwerkten (CGVS p. 10). Bij de vraag wie dan tegen u klacht had ingediend gaf u een even vaag antwoord door te stellen dat het mensen van verschillende stammen uit uw dorp waren, u gaf geen concretere gegevens. U kon ook niet zeker zeggen of er al dan niet een arrestatiebevel tegen u kwam, al meende u dat er wel een oproepingsbrief van de politie was, die u dan weer niet voorlegde (CGVS p. 10).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een werkkaart van Khost Challenger Road and Construction Company (KCRCC) voor, een contract van KCRCC, een aanbevelingsbrief van de "Deh rawod firebase" en een aanbevelingsbrief van de "special forces". Hierbij kan de opmerking gemaakt worden dat u in het verleden onder de naam Zadvan Alamgir asiel heeft aangevraagd en dat u toen geen documenten neerlegde die uw asielmotieven konden ondersteunen. Op 24 november 2009 legde u deze vier documenten voor en verklaarde u tegelijk dat Zadvan Alamgir niet uw eigenlijke naam was. Uw correcte naam zou Zardan Noor Jan zijn, de naam die nu eveneens op de door u voorgelegde documenten staat. Deze plotse naamsverandering kan toch op zijn minst bevreemdend genoemd worden, zeker gezien het feit dat deze naam op de door u voorgelegde documenten staat. Bovendien dateren deze documenten van 2003 en 2004 en had u ze dus al tijdens uw eerste asielaanvraag kunnen voorleggen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nog dat corruptie bij het verkrijgen van civiele documenten (waaronder reis- en identiteitsdocumenten) is in Afghanistan wijdverbreid. Documenten kunnen in de praktijk op niet-reguliere wijze worden verkregen. Geboorteakten, overlijdensakten, huwelijksakten, identiteitskaarten, paspoorten, arrestatiebevelen en schooldiploma's zijn vrij eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan, maar ook op de zwarte markt van Peshawar in Pakistan. Vooral in de grensstreek met Pakistan zijn veel valse taskera's in omloop.

Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. Immers, door het afleggen van tegenstrijdige verklaringen inzake uw identiteit, herkomst en recente verblijfplaatsen, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid zich een correct en duidelijk beeld te vormen van uw persoon en profiel, uw verblijfplaatsen van de voorbije jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarom u deze plaatsen verlaten heeft. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan subsidiaire bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en uw eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Sinds decennia leven immers miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel of hij sinds lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden, opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is en of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de werkelijke nood tot bescherming van deze persoon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker poneert dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij effectief soldaat voor het nationale leger was en wegens spionageactiviteiten door de Taliban en de Afghaanse autoriteiten werd vervolgd. Hij besluit het eerste middel met het verweer “dat deze voorbarige gevolgtrekking het redelijkheidsbeginsel schendt”.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij in een dermate prangende situatie verkeert en dat de machtiging tot verblijf in het Rijk de enige oplossing is, gezien er een onmogelijkheid is tot terugkeer en dat vreemdelingen onverwijderbaar kunnen zijn omdat ze, wanneer ze zouden terugkeren naar hun land van herkomst, er zouden worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker vervolgt dat uit een grondige analyse van de actuele situatie in Afghanistan blijkt dat de toestand in de “provincie Urgan” op dit ogenblik van dien aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij door het afleggen van steeds wijzigende verklaringen omtrent zijn identiteit en herkomst geen duidelijkheid schept over zijn persoon, afkomst en profiel, hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij effectief als soldaat voor het nationale leger gewerkt heeft en wegens spionageactiviteiten vervolgd wordt door de Taliban en de Afghaanse autoriteiten, zoals omstandig wordt toegelicht, uit informatie waarover het

CGVS beschikt blijkt dat corruptie bij het verkrijgen van civiele documenten in Afghanistan wijdverbreid is en door het afleggen van tegenstrijdige verklaringen inzake zijn identiteit, herkomst en recente verblijfplaatsen, hij de Commissaris-generaal in de onmogelijkheid stelt zich een correct en duidelijk beeld te vormen van zijn persoon en profiel, zijn verblijfplaatsen van de voorbije jaren, zijn eventuele verblijfstatuut in derde landen of de redenen waarom hij deze plaatsen verlaten heeft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005).

2.4. Verzoeker beperkt zich in zijn eerste middel tot een loutere herhaling / negatie van een deel van de motivering van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen van 30 maart 2010 die in het kader van zijn tweede asielaanvraag werd genomen. Een dergelijk verweer is niet ernstig en vermag geenszins de pertinente motivering van de bestreden beslissing ontkrachten. Verzoekers voorgehouden relaas en vervolgingsfeiten zijn ongeloofwaardig zoals omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Waar verzoeker aanvoert dat hij in een dermate prangende situatie verkeert en dat de machtiging tot verblijf in het Rijk de enige oplossing is wijst de Raad erop dat onderhavige beslissing genomen is naar aanleiding van verzoekers asielaanvraag en dat de Commissaris-generaal besluit tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de in de bestreden beslissing vermelde motieven die door verzoeker niet worden weerlegd.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op het afleggen van steeds wijzigende verklaringen omtrent zijn identiteit en herkomst schept verzoeker geen duidelijkheid over zijn persoon, afkomst en profiel. De Commissaris-generaal besluit derhalve terecht dat verzoeker het de asielinstanties onmogelijk maakt om tot een correcte inschatting te komen van zijn nood aan subsidiaire bescherming. Vermits verzoeker zijn identiteit, herkomst en profiel niet aantoonbaar kan de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend. Immers, opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, is in essentie vereist dat verzoekers afkomst vaststaat, wat in casu niet het geval is.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS